

กิจอันควรปฏิบัติของนักเรียน นักศึกษา

โดย นายสุรจิต เนติพัฒน์

นะโมตัสสะ ภควโต อรหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโมตัสสะ ภควโต อรหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโมตัสสะ ภควโต อรหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
อะหังวะโต พระวิษณุเทโห อะโตวะหัง
นิติวะหัง ลากังวะโส

บทอาารานา ภาษาบาลีบทนี้ เป็นคำสวดสำหรับบูชาพระวิษณุกรรม ของวิทยาลัยเทคนิคราชบุรี ซึ่งทางวิทยาลัย ฯ นั้นได้จัดทำแผ่นป้ายที่บริเวณด้านหน้าขององค์พระวิษณุกรรม

ทุกเช้าผู้เขียนได้ร่วมกิจกรรมการเข้าแถวเคารพธงชาติ และสวดมนต์ ตลอดจนถวายพระพรและฟังข่าวสารกับทางวิทยาลัย ฯ トラบจนปัจจุบันทุกวันเป็นเวลา ๒๘ ปีการศึกษา ผู้เขียนสังเกตว่านักเรียน-นักศึกษาของวิทยาลัยส่วนใหญ่ แสดงความคารวะองค์พระวิษณุกรรมเพียงปีละครั้งในวันไหว้ครูเท่านั้น หรือบางครั้งอาจเพิ่มการคารวะคือ เข้าไปบนบานศาลกล่าวอันมีจุดประสงค์ของแต่ละคนให้ประสบผลสำเร็จตามปรารถนาของตน

ผู้เขียนยังสังเกตอีกว่าหลังจากเคารพธงชาติ ซึ่งอยู่ด้านหลังองค์พระวิษณุกรรมเสร็จแล้ว ผู้นำกล่าวสวดมนต์จะต้องบอกว่าซ้ายหัน แล้วกล่าวบทสวดมนต์ จนกล่าวคำถวายพระพร และกล่าวคำปรัชญาของวิทยาลัย ฯ โดยสังเกตว่าเพราะเหตุใดจึงต้องหันซ้าย เพราะถ้าหันหน้าเข้ามาองไปในวิทยาลัย ฯ เสาธง องค์พระพุทธรูป ตลอดจนองค์พระวิษณุกรรม ก็อยู่บริเวณด้านหน้าโดยหันพระพักตร์ ไปทางด้านนอกวิทยาลัย ฯ ตลอดทั้งคำกล่าวหรือบทสวดก็ไม่เคยเอ่ยถึงองค์พระวิษณุกรรม

ข้อสังเกตนี้ทำให้ผู้เขียนนำมาวิเคราะห์เหตุผลและเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นในวิทยาลัย ฯ เช่น การทะเลาะวิวาทของนักเรียน-นักศึกษา ภายในวิทยาลัย ฯ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้้อาจเกิดขึ้นได้ เพราะไม่ได้รับการปลูกฝังให้รักสถาบัน (วิทยาลัย ฯ) เป็นเพียงแคร์รักแผนก รักคณะของตนเท่านั้น ทางวิทยาลัย ฯ ไม่ได้ปลูกฝังให้นักเรียน-นักศึกษา มีใจเป็นหนึ่งเดียว อีกทั้งให้บุคคลภายนอกซึ่งเป็นศิษย์เก่า คือศิษย์ที่จบการศึกษาไปแล้ว หรือนักเรียน-นักศึกษาที่ออกกลางครรร์ เข้ามาสร้างความวุ่นวาย รบเร้า ยุแหย่ ให้เกิดเรื่องกระทบกระทั่งกันภายในแผนกหรือระหว่างแผนกต่อแผนก สร้างความปั่นป่วนให้เกิดขึ้นภายในวิทยาลัย ฯ อันเป็นการลบเลี่ยนชื่อเสียงที่เป็นคุณความดีของวิทยาลัย ฯ ลงไป เป็นมุมมองจากหน่วยงาน หรือบุคคลภายนอก ตลอดจนผู้ปกครองที่จะนำเด็กในปกครองของตนเข้ามาศึกษาในวิทยาลัย ฯ

ในการนี้ผู้เขียน เห็นว่าทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันอย่างเข้มแข็ง (ไม่กล่าวว่าเข้มงวดกวดขัน) คือ ครูแต่ละคนต้องมีเวลาให้กับการเรียน การสอนเจ้าหน้าที่เวรยามต้องกวดขัน ตรวจตราอย่างละเอียดถี่ถ้วน ผู้บริหารต้องพิจารณากลุ่มเด็กฝาก ซึ่งในที่นี้ผู้เขียนก็เข้าใจว่าเป็นการปฏิบัติได้ยาก เพราะกิจกรรมต่าง ๆ ต้องพึ่งพาอาศัยกัน

ระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และบรรดากลุ่มชนหลายกลุ่มต้องมีการปฏิสัมพันธ์กัน เพราะสังเกตว่าบรรดาเด็กฝากส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ถือว่า เป็นกลุ่มเสี่ยง กลุ่มเสี่ยงในที่นี้ส่วนมากออกจากบ้านทุกวัน เข้าวิทยาลัยบ้าง ไม่เข้าบ้าง แต่มักไม่เข้าห้องเรียน หรือเรียนเป็นบางวิชา ซึ่งบางครั้งครูผู้สอนอาจจะเลยไม่แจ้งพฤติกรรมต่อแผนกวิชา หรือครูที่ปรึกษา ทำให้ทางบ้านหรือผู้ปกครองไม่ทราบถึงพฤติกรรมอันแท้จริงของเด็กในปกครองของตน ถ้ามีการกวดขันกันอย่างแท้จริง มีการอบรมจากครู- อาจารย์ผู้สอน แนะนำในสิ่งที่อันควรปฏิบัติ มีการแนะนำตักเตือนโดยใช้จิตวิทยาที่ดีกับนักเรียน โน้มน้าวพูดคุยกัน แนะนำพูดคุยจะสามารถกล่อมเกลาจิตใจได้อีกส่วนหนึ่ง

มุมมองอีกด้านหนึ่งของผู้เขียนถ้าจะทำให้รักสถาบัน และมีความรู้สึกผูกพันที่ดีกับสถาบัน โดยผู้เขียนได้ปฏิบัติทุกวัน คือ ผู้เขียนพักอยู่ในวิทยาลัย ฯ ทุกวันเช้ามีคจะออกมาทำกิจกรรมหน้าวิทยาลัย ฯ อันดับแรกจะหยุดบริเวณหน้าวิทยาลัย ฯ ตรงบริเวณด้านหน้าขององค์พระวิษณุกรรม จะกล่าวบทสวดจนกลายเป็นกิจนิสัยตลอดเป็นการสร้างสมาธิทำจิตใจให้สงบนิ่ง โดยกล่าวคำอาราธนาและท่องบทสวดที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และเพิ่มคำกล่าว คือ บทอาราธนาจากโรงเรียนเพาะช่าง อันเป็นสถาบันเก่าแก่ และเป็นสถาบันเดิมของผู้เขียน ซึ่งสถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๖ ว่า

อิมัง ฐปะ ฐปิง บูพคันชัง พระวิษณุกรรมมัง

ครู-อาจารย์ อะหัง อภิปุชะยามิ (๓ จบ)

อีกทั้งบทสวดคำย่อว่า

อะ สัง วิ สุ โส ปุ สะ พุ พะ (๓ จบ)

เท่านี้จิตใจก็จะสงบและมีสมาธิ และต้องทำทุกวันเป็นกิจนิสัย จะพบกับความสุขใจ